

Ion Pachie-Tatomirescu

ELEGII DIN ERA ARHEOPTERIX

Ion Pachie-Tatomirescu

**ELEGII DIN ERA
ARHEOPTERIX**

**Editura DACIA XXI
2011**

Ars poetica

Verbul calcă țanțoș...

Bucuria corului
de vrăbii – razele
taie geamul
cu infinite ace-pliscuri
de diamant
de la gureșele
dezlănțuitoare
de fotoni...
Dincoace de ferestre, Verbul
calcă țanțoș,
până-ajunge
în marginea ninsă,
de unde-naintează prudent,
pe partea de-argint-viu,
carosabilă, logosabilă
și verbos-abilă
a hârtiei,
făcându-se apoi nevăzut
printre hematiile
din auriculul drept
al Poemului...

Dialogul învidării de pe malul oximoronului

– Bună-ziuă, Vidule...!

– Mulțumesc, Avidule...!

– Bună ziuă, Doamnă Zână,
de-ai ieșit cu Vid de mână,
pe câmpia-mi celestină,
printre păpădii-lumină,
pe colinele-mi de glajă,
dintre cârlionți de vrajă,
pe Muntele de Aramă,
nins de stele –
lynx în scamă...!

– Ce mai faci tu, Vidule... ?

– Mulțumesc, Avidule ...!

Ți-am intrat în dialog
ca să nu mă crezi olog...
Ți-am adus un scorpion
(ce-i la doamna în poșetă)
să-l atârni de-alba-ți manșetă
pe-o absență de buton...!

Ce rost are... dacă stelele nu citesc...

Ce rost are
să mai scrii Poezie,
dacă stelele nu citesc...?!
Ce rost are
să mai scrii Poezie,
dacă oceanele n-o citesc...?!
Ce rost are
să mai scrii Poezie,
dacă îngerii nu citesc...?!
Ce rost are
să mai scrii Poezie,
dacă brusturii nu citesc...?!
Ce rost are
să mai scrii Poezie,
dacă abisurile pacifice
nu citesc...?!
Ce rost are
să mai scrii Poezie,
dacă galaxiile nu citesc...?!
Și ce rost are
să mai scrii Poezie,
dacă Ea, Însăși,
nu se mai citește...?!

Ba, are rost...

Ba, are rost o nouă revoluție,
ba, are rost o nouă sintaxă a fotonilor,
ba, are rost o nouă cibernetică
a Verbului,
începând cu această dimineață,
dacă totul înaintează
după legea cohorței de omizi
pe frunze de dud,
dacă totul cunoaște mișcarea browniană,
dacă totul se comportă ca și când lumea
n-ar fi făcut nimic,
dacă timpul se buclează
ca o aortă, în clopot...

În puterea Verbului...

În puterea Verbului,
șade Tatăl Cerului,
între Muma Cerbului
și Muma Proverbului –
sens al Curcubeului
peste spuma Eului
și Străduța Laptelui,
lebădă-a misterului,
floarea – „Gura-Leului“ ...

Rostește-te, vârcolac...!

Eminescu i-a văzut adeseori
pe-acei oameni-fantă,
alcătuiți din antimaterie,
„heinizând voios la lună“,
dar cu non-cuvinte,
cu necuvinte-baionete-atârnând în brâu...
Însă, de douăzeci de ani,
pe-acești oameni-fantă,
pe-acești galactici mancurți,
eu îi văd și ca hiene-vârcolaci,
sfârtecând exact Luna-Patrie
ce-i Sfânta Limbă Pelasgo-Dacă,
una și-aceeași cu Sfânta Limbă Valahă,
fără întrerupere...
Și tot fără-ntrerupere, anatemizez
toți mancurții din Patrie,
înfășor toți oamenii-fantă
într-al blestemului năvod,
cu verb înspicat-răspicat:
„Rostiți-vă și rostuiți-vă,
voi, vârcolaci-fantă,
voi, vârcolaci-mancurți,
duceți-vă-nvârtindu-vă, roindu-vă
pe toate-ncrețiturile Genunii, desigur,
nu în preajma Daciei mele de Lună-Plină:
nu-mi amenințați lumina-Patrie,
că mă-nfurii
și vă fac mitul țândări...!“

Cu vocale-arzând în steme...

Ieși-va-mai dintre stele,
să mai mângâie acele
sfinte pântece de-ulcele,
sfinte cântece de-ulcele
smălțuite, filomele,
mâna mea – ce-a scris poeme
cu vocale-arzând în steme,
mâna mea ce-a scris cu crini
și-a dat jos coroane, spini,
mâna-mi care-a pus „La Vii“
lan cu maci de ciocârlii,
când la Tine, în pronaos,
șuieră un tren de haos...!

În somnul real, nu-n somnul din imn...

În acest miez de noapte,
în acest debut de mărtişor
al anului 2009, de la Iisus Hristos,
şi-ntr-al 7517-lea, de la Facerea Lumii,
în ochioasa faţă a humii,
când apele-ncetează să mai curgă
aproape zece secunde,
cât Zâna-Primăvară
îşi îmbracă rochia de zăpadă,
cu irepresibilii-i ghiociei,
pot să intru în somnul real,
nu-n somnul din imn,
căci poemul meu porneşte
pe văile Genunii şi le-albeşte
în toate punctele cardinale-ale fiinţei,
mai mult, ori mai puţin pudrată,
sau fardată cosmic,
în armoniile gamei celeste a izvoarelor,
în sinesteziile
deltelor fundamentale,
cu vălătuci de moruni,
cu nori de egrete,
ori cu tezaure de flăcări
pentru merele de-aur...

Despre o neliniște a „dreptului de autor“...

Iisus Hristos a făcut Constelația Lirei:
cât este „dreptul de autor“,
domnule Prim-Ministru-al-Coasei...?

Sfântul Duh a făcut cereasca boltă de ametist,
de care stau agățate
rețelele de wolfram ale stelelor:
cât este „dreptul de autor“,
domnule Prim-Ministru-al-Nicovalei...?

Dumnezeu a mai făcut o droaie de galaxii
pe lângă Calea Lactee:
ști-vei vreodată cât este „dreptul de autor“,
domnule Prim-Ministru-al-Ciocanului-de-Silex...?

Inventat-ai împotriva Științei și Artei
virusul cel mai recent **Ahașunuenunu**:
cât ți-este „dreptul de autor“,
domnule Prim-Ministru-al-Văii-Genunii...?

Dacă operă n-ai, iarba anticreației te paște,
domnule Prim-Ministru-al-Coasei,
și, de-aceea, îți este foarte ușor
să te pronunți asupra „dreptului de autor“...!

De-atâta umplutură și rost-rostuire cosmică...

Poetul de la Dunăre a tăiat de Anul Nou
un bibiloi pestriț – ce era, de fapt,
un rățoi cu gâtu-n fular-curcubeu –
și l-a umplut cu metafore, cu epitete oximoronice
și cu alte ciupercuțe de stil; a tăiat apoi
un găscan – care era de fapt
un înfoiat-mărgelat curcan – și i-a înghesuit
măcăitorul-șef în pânțece, pe sub capul pieptului,
până-n centrul zonei intercostale,
unde i se mai vedeau:
bucata de-azur îndoliat și poezia penelor mari,
pestrițe, când l-au cusut cu albă ață;
în cel de-al treilea rând, a tăiat porcul vărgat –
l-a eviscerat și i-a pus între șunci
aleasa umplutură ce stătea cuminte,
pe varza aproapelui,
cu capul jumulit între stele de rubin;
după ce totul fost-a cusut
cu sfoară alb-roșietică de-acum,
a tăiat și vițelul de aur, televizat –
mai mult decât oricare parlamentar dunărean,
în ciuda crizei mondiale – l-a golit
de cele nemumificabile,
umplându-l apoi
cu porcul vărgat-înaripat,
desigur, de curcan și de rățoi...!
Îmbăierat,
vițelul fu petrecut printr-o țeapă lungă,
mare cât o tânjală sinestezic-romantică,
ori aproape cât un proțap de car clasicizat,

fiind rotit – ca solarul sistem,
pe axă – vreo douăsprezece ore,
rumenindu-se la jarul
celor mai aprige verbe paradoxiste,
bine temperate cu zaibărul pandurilor...
Și cocându-se-n punctul culminant –
cum îi stă bine unui vițel de aur,
jertfit pentru televiziune
și pentru toate celelalte arte –, veni
chiar deznodământul brutal,
al spargerii preamultmediatizatei mumii rumene,
pe masa de disecție a realului aburos
din primele clipe de Nou An,
chiar sub bomfaierul,
chiar sub lama lucioasă a baionetei
manevrate abil de mâna de măcelar
a poetului indignat
de-atâta umplutură
și rost-rostuire cosmică...

Ca pe foaia-mi de papirus...

Ninge mărunț în această parte a cosmosului,
ninge cu fluturi sub curcubeul cosmicului suflet
ca și sub fruntea mea de ianuarie,
ca și sub ochii mei de culoarea inimii de nuc,
ori, mai degrabă, ca pe foaia-mi de papirus,
unde-ncolțește solemn și înalt
semnificantul meu de jar,
în certitudine perenă, de făurar...

Cerbul intră-n sonet...

E joi și nimic nu înmugurește,
nimic nu-nflorește astăzi în gura peșterii –
nici simbolul de-omăt, nici sinestezia
din textul meu cu țurțuri la streășină,
nici maronia viță de vie din priveliștea ființării,
nici iedera gri, cameleonul infinit-prelung al zidurilor,
pe care-au înghețat lacrimi tăioase
ca luna-n două coarne, dusă-n leagăn de mătăasă
de cerbul intrării sublime-ntr-un sonet cu cristale
și pură morfologie de februarie,
în modernist-paradoxistul patos lucid...

Înaripat de vulturi-triftongi ...

Călător în munți, omul,
călător neîncetat, din munți, râul...

Poetu-i înaripat de vulturi-triftongi și se bucură
cu temeinicit rost, în plaiul râului de munte...

Poetu-i însetat de privighetori și se bucură
cu temeinicit rost, în seara râului...

Poetu-i imitat de ciocârlii și se bucură
în dimineața râului, printre grânele oarzâne...

Poetul nu-i mânătarcă de vid printre constelații...

Memoriă digni viri: Grigore Vieru

Cât de necesar mai este Poemul, cât de folositor
mai este Poetul, în Cetate...,
dacă Poetul e fulgul fertilizator, germinator,
ce cade-n celesta câmpie zebrată...,
dacă Poetul e steaua ce are cireșe la urechi
aidoma androgenului galactic...,
dacă Poetul e-o mânătarcă de vid
printre constelații,
ori o astral-frunză...,
dacă Poetul e ființa
după a cărui frunte de sabie-dacă
se curbează cerul...,
dacă Poetul a scăpat cu zile –
din cumplitul accident rutier
de ieri, 16 ianuarie 2009,
accident întâmplat, ori pus la cale
de toate viscoalele, de toate zăpezile...!
Dă, Doamne, s-aud
că Poetul de Serviciu al Națiunii Valahe
a rămas în viață și fiitoarește,
c-a avut tărie să traverseze noaptea călțoasă,
gordiană, c-a avut putere să se smulgă
din căngile Găii ce mănâncă de-o vreme
doar creiere, doar suflete de genii
ale neamului nostru parcă mereurit-însomnorat,
cum zice și imnul în fiecare dimineață,
pe posturi de radio și de televiziuni...!
Dă, Doamne, s-aud c-au adormit găile
semănătoare de moarte,

Ion Pachia-Tatomirescu

lăsând Poetul în viață,
întru luminarea noastră de orizont metaforic,
pentru că,
 după cum bine știi,
 Atoatecreatorule,
Poetul nu-i mânătarcă de vid printre constelații...!

Sfânt prag la vidul acvilin...
(holopoem)

La țarmu-mprigorat, divin,
sfânt prag la vidul acvilin,
din energii de Yang și Yin,
Poemul Zilei mi-e deplin,
sub ceruri-frunze-de-pelin –
că-n vârf de piramide-anin
ochii din boabe de afin,
răcnetul leului carmin,
din gât de taur sorbind vin,
cântul zeițelor stelin,
în ramuri de-arbore-alkalin,
ori de la peștera-n suspin
ce vâă verbele-n supin –
unde muma-ursoaică, lin,
înfașă-n blană fiu-i fin,
zalmoxiindu-l în preaplin,
de nemurire și de-alin,
într-un solstițiu-nalt, alpin,
rotind nou cer la frunți de pin
ce-n plai, și-n guri de rai, se-nchin,
și-n pod ghețos, aleutin,
dar și-n prim-creștinesc destin,
Iisus Hristosului velin,
eliberând pe ens de chin,
dând strigăt vidului senin –
fulger prin norul aprilin,
aur topind albastrul in
călugăresc, ori filistin,
de-nsecetări și de festin
burebistan, sau angevin,

Ion Pachie-Tatomirescu

fără paharul viperin,
pe Dunăre, ca și pe Rin,
pentru firi care mai vin...!

Nu îngădui decât Poemul...

Zeița somnului
mă caută cu autoturismul ei
de ultim răcnet tehnic,
mă calcă pe circumvoluțiuni
cu cauciucurile ei grațioase,
mă scurmă
și mă șanțuiește,
ori mă irigă...

Cineva îmi programează somnul,
cineva aruncă mucuri de țigări
în somnul meu...

Nu dau voie decât privighetorilor
să-mi traverseze somnul de seară,
nu permit decât ciocârliilor
să-mi vegheze somnul de-amiază,
nu îngădui decât Poemul
ce poate fi receptat
pe-acest segment temporal
de oră-suliță –
domnule Petre Pandrea... !

Poemul privit din glanda pineală a piramidelor de tuș

Șapte sute șaptezeci și șapte de ochi
mă privesc din vârful piramidelor,
din glanda pineală a piramidelor de tuș,
la ora douăzeci și patru fără cinci minute –
ochi de bufnițe, ochi cu semilune-perechi,
ochi dornici nu numai de carnea aburindă a prăzii,
ci și de hrana cunoașterii,
de neuronii de-argint-viu,
făcând materia să clopoțească
în cele nouă ceruri,
bucurând Atoatecreatorul,
Atoateînfloritorul, Atoatedesfloritorul,
Atoatecurgătorul, Atoatedistrugătorul,
amplificând sferele armoniei și Cartea Metamorfozelor,
încă o vreme, pentru încă o nevremuire...

Duhul poeziei de azi...

Miel sacrificat
în cutia de carton
a unui televizor Orion e
duhul poeziei de azi...

Bună-dimineța...!

Bună-dimineța, Făurar, bună dimineța, Poezie,
bună-dimineța, metaforă supraetajată,
simbol-chihlimbar în care mișcă Arheopterixul
și misterioasa insectă ce-a ucis faraonul,
perforându-i chiar masca de aur, mai târziu...!

Gata, Moș-Poemule...!

Dintre buburuzele
de pe buzunarele tale de la bluză,
ies doi pelicani de borangic:
deschid iute
aripi-ventilatoare albe,
vântuindu-mi, adiindu-mi obrazii,
melcișorii-laseri, tâmplele,
deltele nemuritorilor și templele,
înălțându-se apoi,
între constelațiile nevăzute, de-amiază...

De ce mai zâmbeste hieromonahul tău dintre sâni,
de ce mai învârte sfârleaza aceea cu fofează roșie,
de ce se-agită vrabia-inimă cu cireașa-n plisc,
pe-o coastă de iunie, de ce triluie ciocârlia
pe curcubeul sprâncenelor tale
până-ntr-al nouălea cer...?

Gata, Moș-Poemule, de-aici încolo,
fără lebede-interogații, fără cruciade-ale copiilor –
doar niște Iliade-ți poți permite din când în când,
spre-a traversa ultimul Atlantic
în ceasul cel mai perfecționat al gloriilor,
dar niciodată, absolut-nicicând,
exactisim...

Elegiile elementului

Aer

Elegiile elementului

Apă

Elegiile elementului

Foc

Elegiile elementului

Lemn

Elegii
din Era Arheopterix

Cele mai persistente-ntrebări
sunt scrise cu sânge
în toata natura sfântă...

Cărțile bisericilor, Doamne,
de ce sunt pline de sânge...?!
Cărțile mănăstirilor, Doamne,
de ce sângeră în altare...?!
Cărțile catedralelor,
de ce sângeră-n mine, Doamne...?!

Mai sunt destule întrebări, Doamne,
la care trebuie să-mi răspunzi,
până nu-mi vine inspirația cerească, Doamne,
de-a lua stelele-n dinți,
ca pe alune, ca pe nuci,
spre-a le sparge-n două –
inclusiv stelele din cerul gurii mele,
cele cu înaltă temperatură
de șase mii de grade-Celsius...!

Pentru toate cele scrise despre noi
în Cartea-Haos,
pentru toate cele zise
împotriva haosului din sinea mirabilă,
nu trebuie să vii, Doamne, spre mine,
cu levierul-steag
în mâna-Ți dreaptă...!

Clonă

Nașule, de ce Muma-Aerului,
te-ai apucat tocmai astăzi,
să-mi strici sărbătoarea pe stil vechi,
clonând pasărea Arheopterix,
reptilo-zburătoarea aceea,
frumoasă ca Nina Cassian
ce zbura proletcultist,
din Casa Scânteii, în Pădurea Băneasa,
ca, apoi, târziu de tot,
pe la gurirea de ziuă,
să facă superb pluta pe Dunăre
și pe mișcătoare bărăgane-ale Apei,
cu tot Phoenix-neamul ei,
cu vaporul ei foarte „Titanic“
și transatlantic...?!

La chemarea lebedei galactice...

Vino, la mine, lebădă-vocală,
să te mint – sunt parlamentar,
lucrez și cucăi cât pot în Casa Poporului,
între minciunile supreme...!

Vino, la mine, lebădă-consoană,
să te mint – sunt între siturile arheologice
de la Sarmizegetusa, descopăr
autentica istorie...!

Vino, la mine, lebădă-hiat,
să te mint –
sunt mormântul stelei numărul 1...!

Vino, la mine, lebădă-suffixoid,
să te mint –
sunt veninosul soț al cobrei-maharajah...!

Vino, la mine, lebădă-prefixoid,
să te mint –
sunt împăratul scufundărilor,
domnitorul-broască, regele atlantidelor,
ducele-cocostârc...!

Vino, la mine, lebădă-radical,
să te mint –
sunt temeiul fotonului,
stăpânul informației-soare...!

Vino, la mine, lebădă-substantiv,
să te mint –
sunt morfologia întunericului
cât ochii-seceri de bufnițe-n dans...!

Vino, la mine, lebădă-verb,
ca să te mint frumos –
eu sunt acțiunea de pe tava măiastră
a biblicelor crime...!

Vino, la mine, lebădă-semn-de-punctuație,
să te mint profund, cât istoria –
sunt doar hârbul de aur
din care-au băut lumină căpeteniile humii...!

Vino, la mine, lebădă-semn-de-ortografie,
să te mint –
sunt doar papirus-cer,
poftitorul duminicii prime de la Geneză...!

Colții neliniștii mă ard în puful tău nins
peste incandescentul vulcan,
gata a-mi constela un rubiniu pat-galaxie...!

Sacrul întreg cosmic de odinioară

Mai simt cum se lasă cumuși din cerul-creier,
pe văile circumvoluțiilor,
mai simt cum încarcă-mi-se gândurile cu electricitate,
mai simt cum bubuie,
eliberând ozon pentru încă o jumătate de secol,
dar simt și arheopterixul din uscata baligă-creier-planetă
în calitate de *parte*
din *Sacrul Întreg Cosmic*
de odinioară...!

Democrație-n tril de-Arheopterix

I

Am tot mai mult certitudinea
– potrivit cohortelor de triluitori ai puterii –
că trăiesc bine
și democratic-profund,
în auriculul stâng
al păsării-reptilă – ce-a botezat
cu numele ei feciorelnic și elansat,
un tip nou de stat reformat
și o imperioasă vremeire de aur:
Era-Arheopterix...

Lucid, mai pot să radiografiez
și-un sentiment-Arheopterix,
și-un violet neuron triluitor,
de superbă pasăre a democrației –
reîntruchipare
a bacovianului „gol istoric“;
e-o pasăre
cu sânge – când rece, când cald –
în funcție de roza-stindard,
dar și-nțepenită – cât o eră glaciară,
ori cât muntele de glajă –, e-o pasăre
aspră, de întuneric,
cu cratere-ochi,
cu fanta pupilelor fecundată
de ace de molizi de la Roșia Montană,
de laserii înciorchinați ai fiecărui gând
hienizat din univers; e-o pasăre

frumoasă ca un joagăr,
cu dinți de rechin, dar cu măsele de-aur,
între cele de-oțel, ori de os
luminos,
dar și autentică
pasăre-Arheopterix-cu-colți-de-mistreț,
din care se trage
rasa Stokli –
europeană rasă de porci trecători
chiar și prin baricadele dintre lagăre,
ori prin marele
zid chinezesc – pe care-l mai văd
chiar și de pe nevăzuta față a Lunii...

Iubită și reformatoare
pasăre-Arheopterix a eurodemocrației,
imperioasă e vremuirea,
n-o pierde-n zadar:
de-acum,
Luminăția-Ta-Întunecată,
zilnic,
să-ți ascuți toți incisivii
la polizoarele istoriei
poporului meu, cel mai vechi,
de la Dunărea celor cu știința
de a se face nemuritori,
tu, repede să vii
și să ne-nghiți –
că ne simțim onorați de sfânta ta rumegare,
cât mai suntem vii,
în cele cinci elemente
fundamentale-ale lumii,
cu zmeura-stea
bătând la cosmice porți...!

II

Am mai văzut în această viață –
nu cu ața umanismului legată,
ci cu noduri gordiene – și pasărea-fagot,
și pasărea-tubă, fără a marginaliza
pasărea-liră și pasărea tunsă,
ori pasărea-unsă,
pasărea-viespe,
cartilaginoasele păsări,
păsări fără piele –
recomandate cardiacilor
de către medicii de familie,
cei fără arginți,
ca-n ortodoxele calendare;
așadar,
cartilaginoasele
păsări fără piele, bune de mâncat
chiar și de către guvernanții distinși –
spre a nu le crește colesterolul,
spre a nu li se ridica slana peste ochi,
determinându-i
să declare apoi că-s „fruntea“ –
bineînțeleș, de osânză, a spațiului,
așa cum zic foarte convinși, acei mancurți
rodiți de imperiile secolului al XX-lea,
proștii aceia băunitori,
cardinalele mediocrități
ale capitalelor și ale provinciilor,
stârnind rușinea găinilor și a râmelor,
născocind autonomia
administrației de toamnă a mistreților,
inventând zborul de iarnă

al gândacilor de Colorado,
dar și obiectivitatea știucii,
ori fermoarul deschizător
de permanent zâmbet
original și bonom
al rechinului
de Marea Neagră, sau Roșie...

III

De ce se-ncearcă
democratul tril-Arheopterix
cât toată Revoluția – prea iute
ștearsă din memorie, efect de taxă
pe valoare adăugată –
fătătoare de mancurți prin ogrăzi ... ?
Azi, ne doare-n cot
de dinții păsării-fosilă,
câtă vreme nu mai sunt activi,
câtă vreme uriașa reptilă cu aripi
nu învie, nici măcar sezonier, să foarfece
gâtlejurile noastre,
sclipind între lanțuri de aur,
ori între coliere ce se-nrăzăresc opulent,
până-n siliconatele mingi
ale dansurilor pectoral-wagneriene,
ce păstrează
doar mini-traietorii
ale pliscurilor de odiniozauri, plonjând
ca avioane-bombardiere,
apoi luând-o razant, secerând,
retezând, cu mandibule-joagăre,
decapitând cireșii-nfloriți,
zânele noastre nedespletite,

dăcunii-mbumbiți,
sau războinicii din lanurile-nrouate
ale florii-soarelui...
Azi, vă doare-n cot
de joagărele de-oțel inoxidabil
și inactiv ale păsării-fosilă,
ale Arheopterix-Păsării-Democrației,
măiastru dezactivată
de euro-miner-marinarul-de-onoare,
în zona neocortexului,
în creierul reptilian,
în câmpiile neuronilor paleo-mamiferi
și neo-mamiferi,
în spirala de neuroni a viperei centrale –
altfel, v-ar păsa, ați fugi,
v-ați păzi mai bine tot avutul,
toată averea voastră sangvină,
penată, solzoasă...

IV

Bravo,
tril-democrat
și sentiment-Arheopterix,
bravo,
mineri ce-ați scos
(dintre straturile
cele mai conservatoare de cărbune)
sfânta pasăre
Arheopterix a Democrației...!
De-acum, vă puteți odihni
o vreme – că avea-veți destul timp
s-o reactivați,
s-o reînviați,

s-o antrenați întru superbul zbor,
întru minunata viață
a euro-regiunilor
cu grădini de zarzavat
bine puse la punct
de științele euro-unite,
cu varză și cu ardei iuți,
pe care le salut european
pe frecvență medie,
cu găini congelate,
cu vaci neatinse de turbare,
cu brânzeturi lin-lunecând
pe tobogane-curcubeie,
pentru hrana eului
ce nu mai saltă inutil,
printre tufele de Veneția,
ori de Istanbul – oraș de-a gata
pentru turcime,
vândut de hoața grecime –
ce luatu-l-a pe degeaba
de la toleranta valahime...

V

De-acum, pot refuza
să mă mai reîntorc
în tabla lui Mendeleev, Doamne,
între elementele
dîn care m-ai grăit, Tu, Doamne,
că-Ți zic sincer,
scutindu-Te de spionaj,
ca un pandur,
de la „piramida șeasă“ a Timișoarei:
pentru că nu mi-ai arătat

niciodată fericirea absolută,
re-împlinirea aceea,
de ființă androgenă,
de când ne-ai înjumătățit,
după ce adunat-ai sindicatele zeilor,
zeițelor, zânelor,
îngerilor,
de când ai făcut chirurgie oarbă
pe inima mea,
pe deschisele corduri
ale semenilor –
noroc că aveai viață în degete:
din toate unghiile Tale, Doamne,
țâșneau laseri-spirale-mpletite
ale dezoxiribonucleicilor...!
Dar unde-i jumătatea mea
întru atingerea absolutului,
a perfecțiunii,
sfera mea,
mica mea sferă-foton,
ori particula ce se-njumătățește
la ivirea obstacolului,
reîmplinindu-se
mai la vale de trestiiile din Rovine,
realcătuindu-se
și luând calea muntelui,
tot spre Tine, Doamne... ?!

Despre rostul meteorogilor de serviciu ai Daciei...

Primul început de săptămână,
în cuptor... S-ar putea
să răsară curcubeul
peste Dacia mea cuprinsă de potoape,
din Valea Dunării,
până-n Bucovina și Maramureș,
din Valea Dunării,
până la Marea Thracică și mai încolo...
Voi ce ziceți despre rostul vostru,
meteorologi de serviciu
ai armelor-diluvii ...?

Mutații malefice...

S-au înmulțit nepermis de mult anotimpurile,
se produc mutații malefice,
observabile chiar cu ochiul liber,
dincolo de bordurile trotuarelor,
dincolo de fâșiile greblate ale granițelor,
dincolo de fâșiile de asfalt ale autostrăzilor,
dincolo de căile voastre împăroșat-respiratorii,
dincolo de rinichii tăi, dincolo de tâmpilele mele,
dincolo de tălpile lor trandafirii, cu platfus,
dincolo de curcubeu,
dincolo de Steaua Polară,
dincolo de Auroră,
în Soare și dincolo de dincolo...
În acest amurg al deplasării spre-albastru,
percep chiar și încețoșarea din zorii istoriilor,
fără a mai fi înfiorat de vuietul piroclastic,
de fluviile planetare de lavă
ce-mbracă și-ncremenește
cănite cupole de aur și de-argint,
ce fixează-n eterne alveole
vulpile polare, urșii septentrionali,
leii și trigrii ecuatoriali...
Dar în amiaza asta,
mă sperie mugetul de naștere
al doamnei-dinozaur – de sub coada ei țâșnesc,
decoleză-n fracțiuni de secundă,
săgeți-Archeopterix,
în aburi de carbid,
în flăcări acetilenice...
Da, și-n seara asta,

Ion Pachia-Tatomirescu

guvernele
votază tăierea îndelungatelor deveniri,
înghețarea metamorfozelor –
și-aud cum cad puii-napoi, în canguri,
cum recad mormolocii-n broaște ... !

Ordin de toamnă

Ștergeți urgent
urmele
imperiilor
de pe Noi,
de pe marele,
de pe blândul meu
Popor Pelasg,
adică Valah – dacă nu v-a lăsat
memoria istoriei,
epigonilor...!

Când o neliniște cosmică mă-ncearcă...

De-alaltăieri,
simt o tot mai cumplită
accelerare cosmică...
Da, o scurtare
a dienocurilor există...
Mai repede aleargă Pământul
în jurul Soarelui,
mai iute mă rotesc
eu o dată cu Pământul,
chiar mă-nșurubez în mine,
chiar îmi fac un invizibil
zgârie-nori
în jurul propriei axe –
și mai aștept totuși
anotimpurile normale
de pe când eram copil, mai aștept,
mai am speranță în firea lucrurilor,
printre miriadele de roți scrâșninde...

Dunărea strigându-și rostul jertfei pe văi ...

Digul în formă de potcoavă solară
împotriva Dunării furioase,
strigându-și rostul jertfei pe văi:
„Cap-cap-cap...! Cap-cap-cap...!“
Toate capetele cad tăiate
cu clar-anumit rost,
de săbiile acestor sunete,
inclusiv capul președintelui
republicii, deșăntat Lăpușnean...

Și Partidul Fiordurilor cu Ochelari de Nord...

Legitimitatea egretei
dintre îngerii și sorii albiți ca zăpada
este egală paradoxist
cu legitimitatea gaiei
dintre demonii și sorii negri
ca țiteiul fierbinte de sub Deșertul Arabiei,
adăugându-li-se:
și Partidul Democrat Liberal al Țânțarilor de Vest,
și Partidul Social Democrat al Fluturilor de Sud,
și Partidul Conservator al Guguștiucilor de Est,
și Partidul Fiordurilor cu Ochelari de Nord...

Astfel, Poemul nostru devine Fant-Omul-Vid...

Vidul tău seceră clipe. Eu nu antropomorfizez
vidul... Miriștea miriadelor de clipe tăiate-i vidul
pieptului tău păros, ras la echinoctii și la solstiții...
Da, vidul – când vrea – îți paște viața,
îți paște moartea...!
Da, vidul se plimbă pe stradă, ori pe dedesubt,
înfrățindu-se
chiar și cu toți copiii străzii – ca o pecingine
încuibată-n boturi de trădători lei-parângăi...!

*Casa mea e vidul,
vidul meu e pur
și, câteodată,-i chiar extrem de dur...!*

Dar vidul – din lucrarea Atoatecreatorului –
și-n cuvânt locuiește: în toate sferile negre
și etanșe-ale unor vocale păcătoase,
în toate aurele de chihlimbar-pământ
ale unor consoane siliconate, pufos-păpădioase,
ori geloase, cleioase,
în droaia de garsoniere ale diftongilor spărți,
în democrația de junglă, în vilele
supraetajate-n țigănoșie de triftongi,
chiar și-n Ielele-Vocale-n-Hiat...
Astfel, Poemul nostru devine Fant-Omul-Vid...

*Casa mea e vidul,
vidul meu e pur
și, câteodată,-i chiar extrem de dur...!*

Vidarea sinelui corodează
chiar și binoamele pinguinilor,
chiar și sublim-trăitoarele familii de berze...
Nici lăutarii nu mai alungă vidul din suflete,
nici radiourile nu mai gonesc vidul
dintre balcoanele stelelor, nici televizoarele
de cristal nu mai pot face-o punte
peste vidul dintre părinți, dintre frați...
Odată cuibărit într-o galaxie,
vidul se metamorfozează într-o gaură neagră
a universului lăuntric,
a sinelui...

***Casa mea e vidul,
vidul meu e pur
și, câteodată,-i chiar extrem de dur...!***

Te rog să faci și tu un inventar de vid:
vidul din Pegas, vidul din plex,
vidul din plexiglas, vidul din auricule,
vidul din ventricule, vidul din rachete,
o mie și-una nopți de vid, terra-vidul, aqua-vidul,
aerovidul, vidul cel voinic și merele de aur,
vidul-săgeată-de-lemn, de-fier, de-foc,
Vid-Frumos din lacrimă, moto-vidul, electro-vidul,
ciber-vidul, laser-vidul, vidul unei nopți de iarnă,
ori de vară, greuci-vidul *et caetera*...
Vidul paște ce-i pereche,
grâul, părul din ureche...!

***Casa mea e vidul,
vidul meu e pur
și, câteodată,-i chiar extrem de dur...!***

Cine-o fi soția vidului, hai, spune-mi, tu, capră,
tu, locomotivă-diesel, tu, râie, tu, avion,
tu, logos-navă, tu, iepure, tu, navetă spațio-cosmică,
tu, focă, tu, constelație-piersică-pârguită,
tu, stea borțoasă de lumina violetă a puterii,
de lumina-portocală a iubirii de semeni,
de bibliolumină, de lumină-galactie, de lumină-măr,
de lumină-curcubeu, de lumină-lubenită,
de lumină-ciocârlie, de lumină-buburuzie, voi,
ce v-ați culcat cu vidul,
în somptuosul pat-univers,
în toate anotimpurile vechi și nealterate...

***Casa mea e vidul,
vidul meu e pur
și, câteodată,-i chiar extrem de dur...!***

Nu știu unde s-a mai dus vidul în ora zero –
poate-i în gâtul cocoșului
ce nu mai știe s-anunțe înzorierea,
poate-i în curpenul în care s-a ochetit
și-n care s-a oțelit strămoșul războinic,
ori poetul, poate-i în văgăuna modei,
în orăcăiturile ființei de-april', în meditația ta –
ce-acoperă vidul,
ce-acoperă cancerul,
ca zăpada cernută peste păduri, peste hiperpolisuri –
de vreme ce vidul
se plimbă în semne, se-aciuiază-n lemn, în pământ,
în apă, în aer, în foc, în toate elementele
din tabelul vieții și morții...!

***Casa mea e vidul,
vidul meu e pur
și, câteodată,-i chiar extrem de dur...!***

Doar sunt în Rai și n-am altceva mai bun de făcut...

Leul se plimbă prin iarba-nspicată,
printre merii falnici, edenici,
de dinaintea căderii-n păcat...
Mă vede și-mi zice:
„Îngere, vino-ncoa’, să te mănânc...!”

Iar eu mă las cu bucurie vânat și mâncat,
ca să răsar mai frumos din baliga-i spiralată.
Doar sunt în Rai
și n-am altceva mai bun de făcut...!

Leul se plimbă prin iarba-nspicată a junglei,
printre acacia grăitori,
printre spinii de-o șchioapă,
roși doar de girafe, ca după căderea-n păcat...
Mă vede și-mi răcnește:
„Îngere, stai, că te mănânc...!”

Eu îl iau la ochi prin luneta mitralierei mele
și-l sărut cu o rafală, drept între ochi,
împroșcându-i creierii de fiară
peste uscata-i baligă spiralată din drumul
colbuit pân-la genunchi și, totodată,
ștergându-i semnificatul din cortexu-mi...
Doar sunt în Junglă
și n-am altceva mai bun de făcut...!

CUPRINS

Ars poetica

Verbul calcă țanțoș	7
Dialogul învidării de pe malul oximoronului.....	8
Ce rost are... dacă stelele nu citesc	9
Ba, are rost	10
În puterea Verbului.....	11
Rostește-te, vârcolac...!	12
Cu vocale-arzând în steme... ..	13
În somnul real, nu-n somnul din imn... ..	14
Despre o neliniște a „dreptului de autor“... ..	15
De-atâta umplutură și rost-rostuire cosmică... ..	16
Pe-o foaie de papirus... ..	18
Cerbul intră-n sonet... ..	19
Înaripat de vulturi-triftongi... ..	20
Poetul nu-i mânătarcă de vid printre constelații... ..	21
Sfânt prag la vidul acvilin...(holopoem)	23
Nu îngădui decât Poemul... ..	25
Poemul privit din glanda pineală a piramidelor... ..	26
Duhul poeziei de azi... ..	27
Bună-dimineța...!	28
Gata, Moș-Poemule...!	29

Elegiile elementului Aer

Deasupra-i cer din inimile vidului... ..	33
Mi-e somn, și mi-e de Doamna Haos... ..	35
Cometă glonțuitoare de vid și de ceruri ale gurilor... ..	36

Elegiile elementului Apă

Cu zeița de martie a lui Ghilgameș	41
Ploaie de sacâz, de chihlimbar... ..	42
Până-n cerul sângelui	43

Din bluzele de-april ale cerului.....	44
Și hematiile aprinse.....	45
Ninge spre Cogaion.....	46

Elegiile elementului Foc

Bucuria de-a nu muri constelație veche... ..	51
Spre bucuria furnicilor mele înaripate.....	54
Despre o neliniște în jocul „de-a galaxia“... ..	55
Prin zăpadă până la brâu... ..	57
Schimbarea stelei... ..	58
Salută Poem-Focul... !.....	59
Soare cu dinți mățasoși... ..	60

Elegiile elementului Lemn

Când să-și rostească rugăciunea... ..	63
Bucuria de a ți se repara pedala de accelerație a timpului, indiferent de lemnul putred.....	64
În ce sens curge durerea... ..	65
Tot în banalul sens giratoriu din labirint... ..	66
La Soarele-Moș.....	67

Elegiile elementului Pământ

Nu-ți văd încă rostul pe zигurat... ..	71
Aluzie de septembrie.....	72
În ziua-mi de cremene mai ninge cu mirese... ..	74
Strada cu sens unic a metaforei... ..	75
Sens pentru liliacul înflorit în 3 octombrie 2010... ..	76
Rostire de mausoleu... ..	77
Într-o priveliște cu alt curcubeu.....	78
Hoapă cu prunci de miresme, nebuni... ..	80
Raiul meu cât o sprânceană, cât o pleoapă... ..	81
Cad fulgii unui somn cosmic... ..	82
8 Martie... ..	83
Somn cu mărturii canine... ..	84

În fiecare hexagon al fagurelui-trup... ..	86
Pământ în deplasarea spre-albastru... ..	87
Dosarul lui Otzi rămâne deschis... ..	88
Unde-or fi, val or(i) fi... ..	89
A (se) peșteriza.....	90
Jumătate-n flăcări și Eul Întreg... ..	91
Dă, Doamne...! ..	93
Floare de salcâm... ..	94

Elegii din Era Arheopterix

Un psalm în fața Cărții-Haos... ..	97
Clonă.....	99
La chemarea lebedei galactice... ..	100
Sacru în întreg cosmic de odinioară	102
Democrație-n tril de-Arheopterix.....	103
I – Am tot mai mult certitudinea	103
II – Am mai văzut în această viață	105
III – De ce se-ncearcă democratul tril-Arheopterix	106
IV – Bravo, tril-democrat și sentiment-Arheopterix ...	107
V – De-acum, pot refuza.....	108
Despre rostul meteorogilor de serviciu ai Daciei... ..	110
Mutații malefice... ..	111
Ordin de toamnă.....	113
Când o neliniște cosmică mă-ncearcă.....	114
Dunărea strigându-și rostul jertfei pe văi	115
Și Partidul Fiordurilor cu Ochelari de Nord... ..	116
Astfel, Poemul nostru devine Fant-Omul-Vid... ..	117
Doar sunt în Rai și n-am altceva mai bun de făcut.....	120

REFERINTE CRITICE DESPRE ION PACHIA TATOMIRESCU

VI. Streinu : «[...] Unul este Ion Pachia Tatomirescu [...] E desigur un „ghiocel“, nu pentru că n-am mai auzit de numele lui, ci fiindcă se aruncă în discursul liric fără reținere, încredințându-se asocierii libere a cuvintelor și unei inspirații despletite. Într-un lung poem de versuri tot lungi, deși intitulat „Destinații confidențiale“, aria lirică e planetară, asociația metaforică sare de la o paralelă a globului la alta, și până la urmă aflăm că ne vorbește un glas îmbătat de el însuși, „de lângă o poartă de uraniu scurs din pletele crunte ale Dacilor“. Vorbește deci un pui de Dac, în a cărui minte saltul spațial de la „pinguinii... care își bat clopotele pieptului“ și „au aripile îngreunate de țurțuri“, la „vânturile toride“ și la „crocodilii... din văile Nilului“, ca și saltul temporal de la „pasărea Arheopterix (care) cântă pe nășălia secolului“, la „alba noapte a Troiei“, de aici la „scheletele din Hiroșima, din Vietnam“ și apoi la boala contemporană a tuturor continentelor, pare chiar legea propulsorie a unei inspirații [...]» – („Ghiocei“, la rubrica „Distinguo“, în revista bucureșteană, „Luceafărul“, nr. 11 / 255, din 18 martie 1967, în paginile 1 și 7; „profil IPT.“ republicat în „Pagini de critică literară“, vol. IV, București, Editura Minerva, 1976, pp. 90 – 93).

Mircea Iorgulescu : «[...] poemele de început ale lui Ion Pachia Tatomirescu aduc mărturia unei erupții lirice de mare autenticitate prin îndrăzneală asociativă și dinamism interior, traducând zbaterile și elanurile unei sensibilități adolescente înfiorată de a se descoperi pe sine și tulburată de presimțirea unei ordini cosmice: „Mamă, ce caută-n casele noastre timpul / cu șerpii lui de fildeș, / cu viscolul ăsta crud, pe dragoste, / în pietrele albe, înflorite? // – ... când mai avem de străbătut / atât ocean cu artere albastre, / când mai avem puii cerbilor / de purtat în soare, / când plutesc sub noi, asediate, / piramidele atâtor cranii... // – De ce ne înecă șerpii de fildeș, mamă, / la răscrucea trupului, / la răscrucea fântânilor?“ [...]» („Munte“, recenzie la volumul de debut, „Munte“ de I. P. Tatomirescu, publicată în revista „Luceafărul“ – București, anul XV, nr. 32 / 536, 5 august 1972, p. 6) .

Laurențiu Ulici : «Încă de la început poetul și-a proiectat un univers coerent, populat de elemente mitologice autohtone, între care semnificative prin ele însele, dar și prin recurență, erau Muntele, Matca, Fluviul, Curcubeul; intenția acumulării acestora era de a contura [...] o geografie lirică a spațiului carpato-dunărean, de nu chiar consacra mitologiei dacice în registru liric; fiecare carte adaugă ceva universului astfel gândit, de unde unitatea de viziune și coerența de lanț a tuturor. De la instaurarea unui climat cosmogonic într-o abundență vegetală, în special florală, evocatoare, analogic, de mari prefaceri în ordinea naturală a lumii, la propunerea de concepte personale, „zoria“ bunăoară, cu derivatul verbal „a înzoria“ și la ordonarea materialului mitologizant într-o viziune integratoare [...]» (în „România literară“, anul XVIII, nr. 28, 11 iulie 1985, p. 11, „profil“ reluat integral, fără modificări, în „Literatura română contemporană, I – promoția 70“, București, Editura Eminescu, 1995, p. 315 sq.).

editie on-line www.cartesiarte.ro

Aceasta carte poate fi comandata la adresa :edituradaciaxxi@yahoo.com